

Oğlan ve Dostluk Geçidi

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Dostluk Geçidi

Ebru Mina TOMURCUK

Ben yuvarlak, sevimli yüzlü ve parlak gülümsemeli meraklı bir oğlandı. Güneşli bir sabah, pirinç tokalı küçük kahverengi sırt çantasını doldurup keşfe çıktı. Bahçe çitinin arkasında, kıvrılan sarmaşıklardan ve ısıldayan ışıktan yapılmış bir kapı buldu. Bu kapı daha önce hiç orada olmamıştı. Ben derin bir nefes aldım ve doğruca içinden geçtim.

Diğer tarafta Ben sıcak, altın rengi kuma indi. Kocaman kulaklı ve küçük turuncu hasır atkılı bir fennek tilkisi ona doğru seğırtti. "Merhaba! Ben Pip," dedi hızlı kuyruğunu sallayarak. "Dostluk geçidinden geldin!" Ben'in ela gözleri kocaman açıldı. "Bir geçit mi? Nereye gidiyor?" Pip sırttı. "Her yere! Hadi, sana göstereyim."

Pip, Ben'i kumun yumuřak beyaz karla buluřtuęu karlı bir kenara g t rd . G k mavisi atklı ve minik g m ř  ıngırlıklı nazık bir baykuř s z lerek indi. "Hoř geldiniz, yolcular. Ben Luma," dedi yumuřak bir sesle. B y k kehribar g zleri sevgiyle kırpıldı. Tam o sırada, kulaęının arkasında yapraklı bir filiz olan gen  gri bir fil aęır aęır yaklařtı. "Ben de Tambo!" dedi fil hortumuyla. "Hepimiz burada, ge itte buluřuyoruz."

Dört yeni arkadaş birlikte oturdular. Pip kocaman kulaklarını oynatıp, "Tuhaf bir şey oluyor," dedi. Luma yavaşça başını salladı. "Krallıklarımızın arasından akan nehir şarkı söylemeyi bıraktı." Tambo nazıkçe ayağını yere vurdu. "Benim orman havuzum da küçülüyor!" Ben bir hayvandan diğerine baktı. "Yani hepinizin evi dertte mi?" diye sordu. Herkes başını salladı.

Ben sırt çantasını açıp küçük bir defter çıkardı. "Hadi bunu birlikte çözelim," dedi. "Pip, sen ne fark ettin?" Pip burnunu oynattı. "Nehir taşları sıcaktı ve duman gibi kokuyorlardı!" Luma başını yana eğdi. "Sıcak taşlar mı? Bu gerçekten bir gizem." Tambo hortumunu kaldırdı. "Bizi nehrin başlangıcına götürebilirim. Uzak ama ben güçlüyüm!"

Ekip Tambo'nun geniş gri sırtına tırmandı. Onları ormanın içinden, eğrelti otlarının ve kanat çırpın kelebeklerin yanından geçirdi. Pip zıplayıp herkesi neşeli tutmak için şakalar anlattı. Luma gökyüzünü izleyip yolu gösterdi. Ben sıkıca tutundu ve gördüğüm her şey hakkında sorular sordu. Kısa süre sonra tuhaf, hüzünlü bir gurultu duyular. "İşte nehir!" diye ciyaktı Pip.

Nehir alçak ve yavaştı, taşları dokununca sıcaktı. Ben diz çöküp kıyıyı inceledi. "Bakın," dedi, "bu kökler suyu engelliyor!" Luma daha yakına uçtu. "Bir şey onları aşağı itmiş olmalı." Tambo hortumuyla büyük bir kökü nazikçe kaldırdı. Altından küçük bir kunduz ailesi endişeli ve utangaç bir şekilde dışarı baktı.

"Özür dileriz!" diye ciyakladı en küçük kunduz. "Bir fırtına barajımızı yıktı, biz de yenisini yaptık. Ama nehri durdurduğunu bilmiyorduk!" Luma sıcacık gülümsedi. "Sorun değil. Herkes hata yapar." Ben başını salladı. "Sadece daha iyi bir plana ihtiyacımız var." Pip yerinde zıpladı. "Bir plan! Bir takım planı! Planları severim!" Tambo kıkırdadı ve kunduzlar rahatlamaya başladı.

Ekip kunduz ailesiyle bir daire şeklinde oturdu. "Kapısı olan bir baraj yapsak nasıl olur?" diye önerdi Ben, defterine çizerek. "Su içinden akabilir ve siz yine evinizde kalırsınız." Luma sevinçle öttü. "Herkes'e yardım eden nazık bir çözüm." Tambo hortumunu kaldırdı. "Büyük kütükleri ben taşıyabilirim!" Pip minik patilerini cıvrıttı. "Ben de küçük çubukları bulabilirim!"

Herkes hemen işe koyuldu. Tambo güçlü hortumuyla ağır dalları taşıyıp nazıkçe yerlerine yerleştirdi. Pip çubuk ve yosun toplamak için seğirtti. Luma tepede uçup her parçanın nereye gideceğini gösterdi. Ben çubukları sarmaşıklarla bağladı ve çizimini kontrol etti. Kunduzlar ahşabı kemirip şekillendirdi. Parça parça yeni baraj büyüdü.

Kapı tamamlandığında nehir neşeli, coşkun bir şarkıyla aktı. "Yine şarkı söylüyor!" diye sevindi Luma, gümüş çingirakları şingirdayarak. Kunduzlar birbirlerine sarıldı. Su orman havuzuna ve karlı ormanlara doğru aktı. Tambo hortumunu kaldırıp nazik, ısıltılı bir fıskiye püskürttü. Herkes güldü ve serin, neşeli serpintide dans etti.

O akşam arkadaşlar geçide döndü. "Biliyor musunuz," dedi Pip, "hepimiz birbirinden uzak yerlerden geldik." Luma başını salladı. "Kum, kar ve orman. Yine de birlikte çözdük." Tambo nazik gülümsemesini gösterdi. "Nazik olmak ve yardım etmek, büyük olmaktan daha güçlü." Ben yeni arkadaşlarına baktı ve içi ısındı. "Takım çalışması her türlü farkı aşar," dedi.

Ben geçitten geri adım atmadan önce hayvanlar ona küçük hediyeler verdi. Pip sırt çantasına parlak bir tüy soktu. Luma tokasına minik bir gümüş çingirak bağladı. Tambo avucuna küçük yeşil bir yaprak koydu. "Bizi hatırlaman için," dediler. Ben yakında geri geleceğine söz verdi. "Sonsuza dek arkadaşlar, her krallıkta!" diye seslendi.

Bahçesine dönen Ben küçük çingırağa, tüye ve yaprağa baktı. Parlak, meraklı gülümsemesini gösterdi. Geçit çitin arkasında hafifçe ışıldayarak başka bir macerayı bekliyordu. Ben, arkadaşlar birlikte çalıştığında hiçbir gizemin çok büyük olmadığını biliyordu. Tanıştığı hayvanları ailesine anlatmak için eve koştu.

Ertesi sabah Ben sırt çantasını yeniden doldurdu. Çite yürüdü ve geçidin sıcacık parladığını gördü. Pip, Luma ve Tambo diğer tarafta çoktan bekliyorlardı. "Yeni bir gizemimiz var!" diye neşeyle seslendi Pip. Ben güldü ve içinden geçti. Ne olursa olsun, her zamanki gibi birlikte çözeceklerini biliyordu.

İşte bir oğlan ve hayvan arkadaşları harika bir gerçeği böyle öğrendi. Kum, kar ve orman birbirinden uzak olabilir, ama dostluk onları yakınlaştırır. Herkes fikirlerini paylaşıp birbirine yardım ettiğinde, en zor gizem bile neşeli bir maceraya dönüşür. Ben'in küçük çingırağı hafifçe şingırdadı ve ona işbirliğinin herkesi güçlendirdiğini hatırlattı.